

POSTANOWIENIE

25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku P. G.
z udziałem A. G., A. G. i J. G.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej P. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku
z 13 października 2022 r., IV Ca 634/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

P. G. wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z 13 października 2022 r., którym prawomocnie oddalono jego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością wynikającą z przyjęcia przez sąd odwoławczy, że posiadanie wnioskodawcy i jego poprzednika prawnego nie miało charakteru samoistnego, pomimo – w ocenie skarżącego oczywistej samoistności tego posiadania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność nie został należycie uzasadniony. Skarżący nie opisał, na czym polegało naruszenie wskazanego, skonkretyzowanego przepisu prawa, które było tak rażące, że prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powinien zawierać taką argumentację. Skarżący wyraził jedynie swoje stanowisko, zgodnie z którym jego posiadanie miało charakter samoistny. Stanowi to niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi w sprawie przez sąd ją rozpoznający. Ocena ustalonych okoliczności faktycznych sprawy leży poza kognicją Sądu Najwyższego na mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

